

РЕШЕНИЕ

№ 2977

гр. София, 16.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **3247** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-87/21.02.2020г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството срещу Разпореждане С190022-137-00102203/ 15.11.2019г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Въведени са оплаквания за незаконосъобразност на оспореното решение, тъй като на дружеството не е връчена покана за доброволно изпълнение и съобщение по смисъла на чл.221, ал.1 и ал.2 ДОПК. Освен това органът не се е произнесъл по цялото заявление за отписване по давност на задължения.

Ответникът, директор на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител изразява становище за законосъобразност на решението и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа следното:

На 29.10.2013г. публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Център до [фирма] е отправена покана за доброволно изпълнение по чл.182, ал.1 ДОПК за публични задължения ДОО, ЗО и УПФ по декларация № 220021304847712 от 21.08.2013г.; за ДОО, ЗО и УПФ по декларация № 220021305333397/ 20.09.2013г. и за ДОО, ЗО и УПФ по декларация № 220021305974709/ 23.10.2013г. в общ размер на 1382 лв., и лихви 13,50 лв. Поканата е получена на 27.01.2014г. от пълномощник на управителя

на дружеството – Н. Г. по силата на пълномощно рег. № 2077/ 25.03.2011г. на нотариус с район на действие РС Димитровград.

На 18.12.2013г., на 7.01.2014г., на 6.03.2014г. от дружеството са подадени искания за разрешаване на неотложни плащания по чл.229, ал.1 ДОПК, които са уважени, видно от разпорежданията, издадени от публичния изпълнител.

С Разпореждане за присъединяване № С160022-105-0146107/ 15.10.2016г. е допуснато присъединяване на 52 позиции публични държавни вземания, установени с декларации обр.6, подадени от дружеството, по изп. дело № 22150032447/ 2015г. По преписката липсват данни кога е образувано производството за принудително изпълнение спрямо дружеството и дали му е връчена покана за доброволно изпълнение за подлежащите на събиране публични задължения.

На 15.12.2018г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С180022 022 0105294, с което са наложени запори върху лек автомобил Рено Лагуна рег. [рег.номер на МПС] и върху лек автомобил Рено Трафик рег. [рег.номер на МПС], двата с нулева застрахователна стойност. Същия ден до СДВР е изпратено запорно съобщение по чл.201, ал.3 ДОПК. Според съобщение от 19.12.2018г. на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР на същата дата е наложен запор върху превозни средства по съобщението на данъчната администрация.

На 11.11.2019г. от дружеството е подадено Заявление за отписване по давност на следните негови публични задължения:

1. Д.. № 220021400575590/ 28.01.2014г. за периода м.08.2012г. главница 196,85 лв. и лихва;

2. Д.. № 220021400575590/ 28.01.2014г. за периода м.06.2012г. главница 196,85 лв. и лихва;

3. Д.. № 220021400575590/ 28.01.2014г. за периода м.05.2012г. главница 196,85 лв. и лихва

4. Д.. № 220021400308139/ 22.01.2014г. за периода 01-31.2013г. главница 359,41 лв. и лихва

5. Д.. № 220021400308139/ 22.01.2014г. за периода м.12.2013г. главница 72,69 лв. и лихва

6. Д.. № 220021400308139/ 22.01.2014г. за периода м.12.2013г. главница 45,43 лв. и лихва

7. Д.. № 220021400575548/ 28.01.2014г. за периода м.08.2011г. главница 187,74 лв. и лихва

8. Д.. № 220021400575548/ 28.01.2014г. за периода м.12.2011г. главница 187,74 лв. и лихва

9. Д.. № 220021400575548/ 28.01.2014г. за периода м.10.2011г. главница 214,47 лв. и лихва

10. Д.. № 220021400575567/ 28.01.2014г. за периода м.01.2012г. главница 196,39 лв. и лихва

11. Д.. № 220021400575567/ 28.01.2014г. за периода м.04.2012г. главница 196,85 лв. и лихва
12. Д.. № 220021400575567/ 28.01.2014г. за периода м.03.2012г. главница 196,85 лв. и лихва
13. Д.. № 220021400575567/ 28.01.2014г. за периода м.02.2012г. главница 196,85 лв. и лихва
14. Д.. № 220021307095590/ 18.12.2013г. за периода м.09.2011г. главница 215,83 лв. и лихви;
15. Д.. № 220021306457191/ 20.11.2013г. за периода м.10.2013г. главница 246,90 лв. и лихви
16. Д.. № 220021306457191/ 20.11.2013г. за периода м.10.2013г. главница 36,14 лв. и лихви
17. Д.. № 220021306457191/ 20.11.2013г. за периода м.10.2012г. главница 13,82 лв. и лихви
18. Д.. № 220021307063960/ 18.12.2013г. за периода м.11.2013г. главница 359,41 лв. и лихви
19. Д.. № 220021307063960/ 18.12.2013г. за периода м.11.2013г. главница 72,69 лв. и лихви
20. Д.. № 220021307063960/ 18.12.2013г. за периода м.11.2013г. главница 45,43 лв. и лихви
21. Д.. № 220021407978752/ 19.09.2014г. за периода м.08.2014г. главница 199,41 лв. заедно с лихви
22. Д.. № 220021400575590/ 28.01.2014г. за периода м.07.2012г. главница 196,85 лв. и лихви и
23. Лихви и част от лихви към главница от 0 лв. за периода 01.07.2011г. – 08.11.2013г. Въз основа на това искане публичният изпълнител е издал разпореждане, с което поради изтекла погасителна давност е прекратено събирането на публични задължения по ИД № 22150032447/ 2015г., описани по вид задължение, документ, в който е обективирано, период, главница и лихви на л.24 до 27 от делото. Отказано е прекратяване поради изтекла погасителна давност на събирането на задължения, а именно:
1. ДОО по декларация 2202140797875/ 19.09.2014г. за периода м.08.2014г. главница 199,41 лв. и лихва 104,03 лв.;
 2. ДОО по декл. № 220021400308139/ 22.01.2014г. за периода 12.2013г. главница 359,41 лв., лихва 211,62 лв.;
 3. НЗОК по декл. № 220021400308139/ 22.01.2014г. за м.12.2013г. главница 72,69 лв. лихва 42,80 лв.;
 4. ДЗПО по декл. № 220021400308139/ 22.01.2014г. за м.12.2013г. главница 45,43 лв. лихва 26,75 лв.;
 5. ДОО по декл. № 220021304847712/ 21.08.2013г. за периода 27.08.2013г. –

- 20.06.2014г. главница 0 лв., лихва 26,93 лв.
6. ДОО по декл. № 220031203739953/ 21.02.2013г. за периода 26.06.2013г. – 18.03.2014г. главница 0 лв. лихва 32,36 лв.;
7. ДОО по декл. № 220021300981340/ 21.02.2013г. за периода 26.02.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 40,77 лв.;
8. НЗОК по декл. № 220021300981340/ 21.02.2013г. за периода 26.02.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 10,10 лв.;
9. ДОО по декларация 220021303137476/ 21.05.2013г. за периода 28.05.2013г. – 18.03.2014г. главница 0 лв. и лихва 29,97 лв.;
10. ДЗПО по декл. № 220021304305618/ 22.07.2013г. за периода 26.07.2013г. – 18.03.2014г. главница 0 лв., лихва 23,61 лв.;
11. ДОО по декл. № 220021302424024/ 23.04.2013г. за периода 26.04.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 33,66 лв.;
12. НЗОК по декл. № 220021302424024/ 23.04.2013г. за периода 26.04.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв., лихва 8,35 лв.;
13. ДОО по декл. № 220021301599188/ 21.03.2013г. за периода 26.03.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв., лихва 37,46 лв.
14. НЗОК по декл. № 220021301599188/ 21.03.2013г. за периода 26.03.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 9,30 лв.;
15. ДОО по декл. № 220021207086122/ 18.12.2012г. за периода 03.01.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 47,86 лв.;
16. НЗОК по декл. № 220021207086122/ 18.12.2012г. за периода 03.01.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 11,73 лв.;
17. ДОО по декл. № 220021300286477/ 21.01.2013г. за периода 01.02.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 44,27 лв.;
18. НЗОК по декл. № 220021300286477/ 21.01.2013г. за периода 01.02.2013г. – 24.01.2014г. главница 0 лв. лихва 10,85 лв.;

Разпореждането в неблагоприятната за дружеството част е оспорено от директора на ТД на НАП С., който го потвърдил с Решение № ПИ 87/ 21.02.2020г. Според горестоящия орган възражението касае отписване на публични задължения, представляващи задължителни осигурителни вноски и лихви върху такива, дължими през 2014г. Това означава, че давността по чл.171, ал.1 ДОПК за задълженията към фондовете на ДО, ЗО и ДЗПО, дължими през 2014г., започва да тече на 01.01.2015г. и не е изтекла към датата на постановяване на отказа. Посочено е още, че по изпълнителното дело са предприети действия и са наложени обезпечителни мерки – последното обстоятелство е довело до прекъсване на давността. По отношение на лихвите се сочи, че вземането за такива възниква от момента на изискуемост на главното вземане и се погасява с погасяването на главното вземане. От момента на изискуемост на главното вземане длъжникът изпада в забава и дължи лихва като обезщетение за закъснялото изпълнение на задължението, като лихви се дължат за всеки изминал ден след изпадане на длъжника в забава до погасяване на главницата. В разглеждания случай главниците на задълженията са погасени чрез плащане и от датата на плащането им е преустановено начисляването на лихви за забава.

Пред съда не са представени нови доказателства извън административната преписка в която се констатират описани по-горе пропуски.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като депозирана в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на оспорване пред съда.

Осъществявайки служебен контрол за законосъобразност на обжалваното решение, в посочения обхват, съдът приема, че то е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 от ДОПК и в границите на неговите правомощия. Решението отговаря на изискването за форма, като в същото са посочени правни и фактически основания за издаването му. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна на процесуално основание.

Погасителната давност е фактически състав, включващ времеви период на бездействие на носителя на едно субективно материално право, който фактически състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение на задължението. С изтичането на давностните срокове по чл.171 ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, което остава дължимо, но може да бъде платено единствено доброволно от длъжника /чл.174 ДОПК/ или да бъде прихванато /чл.128, ал.1 ДОПК/. Прекъсването или спирането на погасителната давност може да настъпи при възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, установени в правна норма.

Публичните вземания по смисъла на чл.162, ал.2 ДОПК подлежат на принудително събиране при липсата на доброволно плащане от длъжника. В съответствие с нормата на чл.162, ал.2, т.9 ДОПК публични са задълженията и за лихви върху вземанията по т. 1-8 на същия член, ето защо начислените лихви върху публичните вземания за данъци/осигурителни вноски са подчинени на същия правен режим както вземанията за данъци, в т.ч. и срокът на приложимата спрямо тях погасителна давност.

В съответствие с разпоредбата на чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно ал.2 на същата норма с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

В разпоредбата на чл.172, ал.1 ДОПК са предвидени следните основания за спиране на давността:

1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;
2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;
3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;
4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;
5. с налагането на обезпечителни мерки;
6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

В разглеждания случай публичните задължения за осигурителни вноски и лихви върху тях, чието погасяване по давност се претендира, са установени с декларации обр. № 6 „Данни за дължими вноски и данък по чл.42 ЗДДФЛ“ за данъчни периоди 2013г. и 2014г. /т.е. не само за 2014г., както сочи ответникът/.

По отношение на задълженията за 2013г., подлежащи на внасяне през същата година, в съответствие с правилото по чл. 171, ал. 1 ДОПК 5-годишният давностен срок за погасяване на тези задължения на дружеството е започнал да тече от 01.01.2014г. и съобразно нормата на чл. 22, ал. 3 ДОПК би следвало да изтече на 01.01.2019г. Междувременно – на 19.12.2018г. от СДВР е наложен заповед върху два собствени на дружеството автомобили в съответствие със заповедно съобщение изх. № С180022-122-0018516/ 15.12.2018г. на старши публичен изпълнител, издадено във връзка с ПНОМ № I 180022-022-0105294 от 15.12.2018г. - арг. от чл.201, ал.3 ДОПК). Налагането на обезпечение е факт от категорията на юридическите, доколкото с неговото настъпване правната норма (чл.172, ал.1, т.5 ДОПК) свързва възникване на определени правни последици – спиране на погасителната давност. В разпоредбата на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК законодателят не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, поради което заповедта върху МПС на длъжника, като вид обезпечителна мярка, също осъществява хипотезата на разглежданата правна норма. Следва да бъде отбелязано, че неправилно в оспореното решение се приема, че давността е спряна „с издаване“ на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Давността се спира с налагането на обезпечителните мерки, а моментът на налагането не винаги съвпада с момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Моментът на налагането на обезпечителната мярка зависи от нейния вид и е нормативно установен в ДОПК – чл.201 и сл. Към момента на спиране (19.12.2018г.) не е изтекла 5-годишната давност по чл.171, ал.1 ДОПК, не е изтекла и абсолютната 10-годишна погасителна давност, установена в чл.171, ал. 2 ДОПК.

Наред с това в разглеждания случай давността е прекъсната по чл.172, ал.2 ДОПК с налагането на обезпечителни мерки с издаденото ПНОМ № С180022-022-0105294/ 15.12.2018г. след образуването на изп. дело № 22150032447/ 2015г., а съобразно цитираната разпоредба от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

След като за най-ранния период (2013г.) давността не е изтекла, на още по-голямо основание тя не е изтекла и за задълженията за по-късните данъчни периоди през 2014г.

По отношение на публичните задължения за лихви върху главници /чл.162, ал.2, т.9 ДОПК/, давността за тях започва да тече от 01 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати акцесорното задължение. Не се спори, че главниците в разглеждания случай са погасени чрез плащане, то от датата на настъпването такова е преустановено и начисляването на лихви за забава.

По изложените съображения Решение № ПИ-87/ 21.02.2020г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу Разпореждане изх. № С190022-137-00102203/ 15.11.2019г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е правилно по резултата си, поради което жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв. съобразно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет.

Водим от горното и на основание чл.268 ДОПК Административен съд София-град, I отделение, 15-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-87/ 21.02.2020г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството срещу Разпореждане С190022-137-00102203/ 15.11.2019г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП-С. разноси по делото в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: